

GARACZI LÁSZLÓ

Magyar Mátrix

BÉTA VERZIÓ

SZEREPLŐK

HANG, kérdező, moderátor
BEA, 40–50 éves tornatanárnő
LACI, a férje, 40–50 éves informatikatanár
KRISZTA, a lányuk, kb. 20, színészhallgató
EMESE, Kriszta húga, kb. 15, gimnazista
BALÁZS, kb. 22, Kriszta barátja, rendszergazda
DANI, 25–30, Kriszta szeretője, biztonsági őr
LAURA GRAF, Laci virtuális partnere
COPFOS PITYU, néptáncos
GOGOLÁK TIBI, tévés műsorvezető
SCHLAMBUTZ ALMA, rádiós műsorvezető
JOHN WU GÉZA, az utolsó magyar 3013-ban

1. JELENET

(Bejön Bea és Laci, leülnek, mintha a nézőtér tükörképét látnánk, fészkelődnek, sugdosnak, elhelyezkednek, Bea fölveheti a „mindjárt kezdődik az előadás” arcki-fejezést, Laci talán óvatos szunyókálásra rendezkedik be)

HANG: Kérjük, hogy az előadás végén ne felejtsek el *visszakapcsolni* mobiltelefon készülékeiket... Köszönjük... Önnek is szól...

(Bea sietve kikapcsolja a készülékét)

HANG: Köszönöm... Üdvözöljük minden kedves nézőnket a debreceni Csokonai Színház *Magyar mátrix* című előadásán! Remélem, jól fognak szórakozni. A mai előadás hősei nem egy magányos drámaírói elme szüleményei, hanem létező, tapintható, lélegző, eleven emberi lények... Nagy örömünkre szolgál, hogy a közönség soraiban ennyi érdekes arcot, okosan csillogó tekintetet látunk.

(Feszültséget sugárzó zene, lámpa pásztáz a nézőkön, megállapodik Beán és Lacin)

HANG: Mi szólnának, ha ma önöket választanánk?

BEA: *(zavartan)* Pont minket?

HANG: Igen.

BEA: Mi egyáltalán nem vagyunk érdekesek. Nem lehetne valaki mást?

LACI: Egyszerű, hétköznapi emberek vagyunk.

HANG: Mindenkinek vannak különleges történetei.

LACI: Nekünk nincsenek.

HANG: Minden ember csoda. Minden család rejteget valamit.

BEA: Dolgoztunk, gyereket neveltünk, küszködtünk, ennyi.

LACI: Ha minket választ, az előadás az unalom mocsarába fog fulladni.

HANG: Majd kiderül, kedves...

LACI: *(kelletlenül)* László.

HANG: László! És...

BEA: Bea.

HANG: Bemutatkoznának röviden, kedves László és Bea? Kérem, jöjjenek fel a színpadra.

Bea és Laci fölmege a színpadra.

LACI: *(a torkát köszörülve)* Ha nagyon muszáj.

BEA: *(közbeugrva)* Kezdem én, Újházi Bea két gyermek anyja, testneveléstanár a Diadal úti Alapítványi iskolában. Mi vezettük be a zsámolyról hátrafelé nyilazást tömegsport jelleggel... Lányoknak: népi callanetics! Amúgy válogatott talajtornász voltam. Junior. Ó a férjem, Laci. *(nézi, Laci ballgat)* Jó ember, csak soha nem beszél az érzelmeiről. Látják? Most is hallgat.

HANG: László?

LACI: Újházi László, informatikatanár a Diadal úti Alapítványi iskolában, feleségem Bea, van két kislányunk, Kriszta és Emese. *(elakad)*

HANG: Ön is olyan aktív a munkahelyén, mint Bea?

LACI: Volt egy projektünk, de nem támogatta a minisztérium.

HANG: Mi volt az a projekt?

LACI: Pupillával mozgatható kurzor. Ahogy ide-oda néz az ember, úgy mozog a kurzor. *(mutatja)*

HANG: Mondjon még valamit, László! *(Laci töpreng)*

BEA: Gyerekek az iskolában Nyúvév Laci bácsinak hívják.

HANG: Nyúvév Laci bácsi?

BEA: Igen.

HANG: László, miért hívják az iskolában a gyerekek önt Nyúvév Laci bácsinak?

LACI: Régebben volt egy zenekarunk, a *New Wave Laci bácsi*.

HANG: Szóval zenész?

LACI: Voltam.

HANG: Ez nagyon érdekes, mesélne erről az időszakról?

LACI: Nem tudom, mit meséljek.

HANG: Valami jó kis vicces vagy életszagú sztorit!

LACI: Hát, az volt, hogy így elég sok koncertre jártunk a haverokkal, például emlékszem egyszer a csepeli szabadtéren egy Beatrice-koncertre, a Benya nyomult előre a tömegben, mi meg utána, mindenki üvöltött, a *Nem kell*-nél értük el a kordont, egy lány sírt mellettem, a *Nem kell* miatt vagy mert nekinyomták a kordon-

nak, és akkor a Benya fölemelte a lányt, és átdobta a kordonon a színpad elé, és utána ugrott, és láttam, hogy a rendőrök ütni kezdik őket, „egy pofon neki, még egyet neki”, mire én is átmásztam, és a Szípus Rudi, meg a Bak Feri is, mert tudtuk tapasztalatból, hogy többünket egyszerre nem tudnak annyira megverni, és tényleg, nem is vertek meg annyira, csak a Benya csuklója ficamodott ki, meg az én lábujjamról jött le a köröm...

HANG: Szóval maga egy ilyen őspunk, Laci?

LACI: Á, pont akkor ősszel kezdtem főiskolára járni, elvesztettem ezeket a Benyáékat is szem elől... később már senkiért nem ugrottam volna át semmilyen kordonon.

HANG: Nagyszerű! Kedves László és Bea, elmesélnék most nekünk, hogyan ismerkedtek meg egymással?

LACI: Hogy ismerkedtünk meg?

BEA: Ó, az nagyon romantikus volt...

LACI: 1990 nyara, épp az első szabad választások után...

BEA: A tópart... a móló... A mi szerelmünk a füredi Hatlépcsős borozóban szoktunk szórakozni... Ott a kertmozi mellett...

2. JELENET

Füred, Hatlépcsős borozó, látunk egy sávot a kertmozi filmvásznából: a háttérbe megy a korabeli Filmhíradó.

BEA: Laci odaült az asztalunkhoz, kiderült, hogy matekot tanul és régebben zenélt is... Emlékszem, megkínált cigivel...

LACI: Kék Sophiane.

BEA: „Az igazi magyar íz”... Laci, mondd, te kire szavaztál?

LACI: „Tudjuk, merjük, tesszük!”

BEA: Szabad madarak!

LACI: És te?

BEA: „Mi lesz itt? Mi leszünk itt.” A nyugodt erő!...

LACI: Megkérdezhetem, hogy miért?

BEA: Nem is tudom.

LACI: A demokratikus ellenzék azért mégis csak letett már valamit az asztalra.

BEA: Igen, de nekem tetszik, hogy a nyugodt erő a demográfiai csökkenést is bevette a programba.

LACI: Micsodát?

BEA: Hogy fogy a magyar, hogy ez ellen küzdeni kell... De most nehogy már így felhúzd magad...

LACI: Dehogyan... A lényeg, hogy vége a diktatúrának, az oroszok elhúznak, a nyugat segít a gazdaságot talpra állítani...

BEA: Tehervagonokkal hozzák az aranyat meg a dollárt...

LACI: Szólásszabadság, gyülekezési szabadság...

BEA: Világútlevél! (a közönségnek) Akkor már így ültünk, közel egymáshoz... (beállítja) Na, mondod?

LACI: Mit mondjak?

BEA: Hát, amit akkor, szerelmem.

LACI: (*nekikészül*) Bea, én, én, én egész este nézlek téged, és, és, és... Gyönyörű vagy.

BEA: (*húzódózik*) Ne...

LACI: De, de, de. Csodálatos vagy.

BEA: Komolyan mondod?

LACI: A legszebb lány vagy, akivel valaha találkoztam.

BEA: Azzal a fiúval járok ott a pultnál.

LACI: Kivel?

BEA: Csak vicceltem, nem is járok vele, hihi!

LACI: Bea. Szeretlek.

BEA: Nem így mondtad.

LACI: Nem?

BEA: Más hangsúllyal mondtad.

HANG: Kedves László, hogyan mondtad, hogy szereti Beát, próbálja meg rekonstruálni!

LACI: (*próbálkozik*) Valahogy így, hogy... szeretlek?... Szeretlek... Szeretlek!...

(*Kísérletezik, korrigálja, előjátszhatja stb.*)

LACI: Szeretlek!!!

BEA: Fogjuk rá.

LACI: Tudtam, hogy ma találkozni fogunk.

BEA: Aranyos vagy.

LACI: Ez az egyetlen dolog, ami valaha megtörtént... Ezen kívül nem volt semmi, nincs semmi, nem is lesz soha semmi... Az ősrobbanás pillanatában két csillagpor-szem voltunk, azóta keressük egymást... Te is ezt érzed?

BEA: Nem is tudom... azért valamit érzek... Jé, elkezdődött a film!

(*Próbálnak kukucskálni, ágaskodni, hogy jobban lássanak*)

LACI: Hozzak gyömbéert?

BEA: Köszönöm, addig kimegyek a mosdóba. (*a nézőknek*) Kint a mosdóban néztem magam a tükörben, hogy mit láthat bennem, mi tetszik neki annyira...

LACI: Később kísétáltunk a mólóra... A szándalodból kilátszottak a lábujjaid, és láttam, hogy az egyik körmödről lekopott a festék... Milyen forró volt a bőröd és milyen barna.

BEA: És te milyen lázasan vallottál szerelmet...

(*Patting*)

HANG: Köszönjük, köszönjük, ennyi elég! Kérem, üljenek vissza a helyükre!

(*Rutinosan szétválnak, visszaülnek*)

3. JELENET

(*Színház, folyt.*)

BEA: A következő nyáron összeházasodtunk.

HANG: Nászút?

LACI: Velence... Mennyit nevtünk, emlékszel? „Tudod, mi nincs Velencében, Bea?”

BEA: „Tudom, Laci: forgalmi dugó!” (*kacagnak*)

BEA: Aztán kilencvenkettőben megszületett Kriszta.

(*Bejön Kriszta, dögös csaj*)

HANG: Wow.

BEA: Kilencvenötben pedig Emese.

(*Emese duci, és egy cicát tart a kezében*)

HANG: (*kevésbé lelkes*) Wow... A gyerekek születése milyen változást hozott a közös életükben?

BEA: Csak minden még jobb lett... (*Lacinak*) Emlékszel a lepedőhajtogatásra?

LACI és BEA: (*kórus vagy kánonszerű dialógus, közben ténylegesen hajtogatnak lepedőket*) Mikor megszáradtak a fregolin a pelenkák és a lepedők, levettük őket... Így, megfogjuk a négy csücskét, egymáshoz közelítve félbehajtjuk, és puszi... Majd négyrét ugyanígy, és újabb csók... Én már tenném a többire, de ő kikönyörögi, hogy hajtsuk még jobban össze, még egy pusziért... Némelyik már vastagabb, mint amilyen széles, ilyen egész kicsire összenyomorgatjuk a lepedőket, hogy többet puszilkodhassunk, tehát a lepedők összehajtogatása alatt több tucat csókot váltunk, mindig ez történik mosás után: hajtogatás, csókolózás, és nem unjuk meg soha, várjuk, hogy a lepedők és a pelenkák megszáradjanak, és jöjjön a csókolózás rítus... Már egész piramis keletkezett, betettük őket a szekrénybe, és újra miénk volt az ágy...

HANG: Semmi súrlódás, morgolódás, veszekedés?

LACI: Nem.

HANG: Soha? Biztos? Bea?

BEA: A farmerjába élt vasalok, azt nem szereti. Vagy legutóbb azon huzakodtunk, hogy milyen hangja legyen a GPS-nek...

HANG: Hogy micsoda?

BEA: Szerelmes abba a női hangba.

LACI: Nem könnyű családfőnek lenni, ha mindig neked van igazad.

BEA: „A férfi a család feje, de a nő a nyaka, és a nyak mozgatja a fejet!” (*kacag*)

LACI: Egyszer...

BEA: Az nem úgy volt.

LACI: Honnan tudod, mit akarok mondani?

BEA: Tudom. Szóval?

LACI: Ha nem tetszik, akkor mondd te.

BEA: Egyébként azt a dolgot szerintem is el kell mondani.

LACI: Milyen dolgot?

BEA: Tudod te azt nagyon jól.

HANG: Mit kell elmondani, Laci?

LACI: Mindig ezt csinálod. Nem hagysz szóhoz jutni.

HANG: Bea, miről van szó, elmondaná?

BEA: Akkor már egy ideje éreztem, hogy valami nem stimmel a Lacival. Valahogy olyan furcsa volt. Például vett egy cowboy-csizmát... Vettél vagy nem vettél?

LACI: Vettem.

BEA: Új szavakat használt... Ha valami tetszett neki, azt mondta, zsírkirály.

LACI: Micsoda?

BEA: Zsírkirály.

LACI: Zsírkirály? Én ilyet nem mondtam.

BEA: De mondtad. Zsírkirály... Meg olyan zárkózott lett, begubózott... (*Laci „begubózik”*) Reggel jókedvű volt, mikor elköszönt...

(*Laci jókedvűen elköszön*)

BEA: Rosszkedvű, mikor hazaérkezett.

(*Laci rosszkedvűen „hazaérkezik”*)

BEA: Egyik este néztük a tévét...

MŰSORVEZETŐ: Jó estét kívánok, Gogolák Tibi vagyok, a Tutifix családterápiás szuper-show műsorvezetője, üdvözlök mindenkit itt a stúdióban és otthon, a tévékészülékek előtt (*hirtelen taps, hirtelen csönd*). Mint tudják, mai témánk, mi is lehetne más: a házastársi hűtlenség! (*groteszk szignál*) Azt kellene először is tisztázni: mi a hűtlenség, hogy lehetne megfogalmazni tömören? Igen? Ott? Senki? Jó, akkor megpróbálok én: a hűtlenség, mikor valaki egy idegen személlyel szerelmi viszonyt folytat társának lelki gyötrelmet okozva. (*tapsgép, ujjongás, gyors csönd*) El tudná valaki ismételni, igen? Igen? (*stb.*) Köszönöm! Viszont az a nagy kérdés itt, hogy hol végződik az ártatlan flört, és hol kezdődik a hűtlenség, hol húzzuk meg a határt? Mondjuk, észreveszi, hogy a kedvese jól megnéz valakit az utcán – hűtlenség? Nem valószínű... De ha már *így* bámulja meg – demonstrálok... (*fixíroz egy nézőt*) Ezen is olyan könnyedén túltesszük magunkat? Aki úgy érzi, hogy ez (*még egyszer mutatja a „fixírozást”*) kimeríti a hűtlenség fogalmát, emelje fel a kezét! ...Huh, sok munkám lesz önökkel. Akkor most nem csak így fixírozza (*mutatja*), hanem, hogy úgy mondjam, kihívó pillantásokkal méregeti... Mondjuk, így... (*demonstrál*) Igen? Figyelek! Ön szerint ez már egyértelműen a hűtlenség kategóriájába tartozik? Igen? Érdekes. (*stb.*) Emeljük a tétet: búcsúpuszi egy új ismerőssel az illendőnél hosszabbra nyújtva... Mutatom... (*egy nézőnek, kezet nyújtva*) Gogolák Tibi... Örülök, hogy megismerhetem. (*magához rántja, puszi, elengedi, tapsgép, ujjongás, csönd, a néző barátjának*) Nincs harag!? (*a nézőknek*) Szóval? Ne egymást figyeljék, hanem a problémára koncentráljanak! Igen? Ez még belefér? Senki többet harmadszor? Jó. Akkor mondjuk hűtlenségnek számít-e, ha kiderül, hogy a

társuk *képzeletben* hűtlenkedik. Fantáziál. Eljátszik a gondolattal. Ráadásul egy konkrét személlyel. Mondjuk a férjük – Angelina Jolie-val. (*tapsgép, ujjongás, csönd*) Vagy a feleségük – Brad Pittel. (*tapsgép, ujjongás, csönd*) Nem? Semmi? És ha a konkrét személy, akivel a férje képzeletben eljátszadozik, nem Angelina Jolie, hanem az ön legjobb barátja? (*fújolás, csönd*) Mondok mást: hűtlenség-e, ha rajtakapják a partnerüket, hogy flörtöl az interneten?... És ha rajtakapja, hogy pornót néz? (*egy nézőnek*) Maguk együtt nézik? Nagyszerű! (*szignál*) Ugye, nem is olyan könnyű ezekre a kérdésekre válaszolni. Pedig még csak most jön a java. Felkészültek? Csókolózás! Rajtakapja a házastársát egy idegennel a lépcsőfordulóban! (*az előző nézőnek*) Megmutassuk? (*a barátinak*) Csak vicceltem, haha! Szóval? Csókolózás? Nem mindegy, hogy kivel? Ott, igen? Hölgyem? Értem, szóval ön szerint a csók a hűtlenség egyértelmű jele, mindegy, hogy kivel. Azt szeretném most akkor tisztelettel megkérdezni öntől, hogy mi van akkor, ha az a másik, akivel a párja csókolózik, mondjuk, feltételezve, de nem megengedve, a párjával azonos nemű... Tetszik érteni a kérdést? Ezt most nem szeretném bemutatni, nem baj? Vagyis akivel rajtakapja a férjét a hátsólépcsőn, ez nem Angelina Jolie (*gyors tapsgép, ujjongás, csönd*), hanem Brad Pitt. (*gyors tapsgép, ujjongás, csönd*) Igen? Pontosan ugyanazt a féltékenységet érezné? Biztos? Kicsit mást? Miért? Kifejtené esszéformában? (*stb.*) Úgy látom, maradtak néhányan, akik szerint még a csók sem meríti ki a hűtlenség fogalmát. A kemény mag – lesznek még itt meglepetések! (*tus, szignál*) LACI: Muszáj ezt nézni?

(*Bea távirányítóval „lepauzálja” a képet, a műsorvezető megmerevedik, játszhat vele, elindítja, újra lepauzálja stb.*)

BEA: Aludjunk?

LACI: Igen.

BEA: (*a műsorvezetőre*) Milyen jó a zakója.

(*Kikapcsolja a tévét, a műsorvezető eltűnik, Bea és Laci fekszenek az ágyban*)

BEA: Neked is kéne egy zakó.

LACI: Nem szeretem a zakót.

(*Csend*)

BEA: (*olvas egy magazint*) Tudta, hogy naponta tízezer agysejtünk hal meg?

LACI: Nekem szerintem egymillió.

BEA: (*a nézőknek*) Látom, hogy a mobilját a párna alá teszi. (*Lacinak*) Mi van, a télőddal alszol?

LACI: Hogy meghalljam az ébresztőt.

BEA: (*a nézőknek*) Kimegy vécére, megnézem a mobilján az utolsó sms-t: „Éhes vagyok, etess meg.” Ez meg mi? Éhes vagyok, etess meg? Ez mi a fene? „Feladó: Laura Graf”... A kijelző háttere egy ilyen szivacs vagy téglá, piros szájjal, kék hajjal, nagy mellekkel... Ennek a Laurának az avatárja. És ahogy így fogom a kezemben

(*a telefon rezegni kezd, megijed*), jön egy új üzenet. (*olvassa*) „Kívánlak...” Kívánlak? Kívánlak? Elsötétül előttem a világ. Mint akit hasba rúgtak... Laci visszajött a vécéből.

LACI: Jó éjszakát. Puszi.

(*Bea mozdulatlan*)

LACI: Na, ide azt a puszit.

BEA: Nincs kedvem.

LACI: Nincs kedved?

BEA: Nincs.

LACI: Nem tudod, hol a kék pulcsim?

BEA: Mosásban.

LACI: Mit vegyek fel reggel?

BEA: (*gépiesen*) A barnát. Vagy a kék blézert. Az új farmerral.

LACI: Oké. Holnap délután jön a vízvezeték-szerelő.

BEA: Igen.

(*Fekszenek, csend*)

BEA: Jött egy sms-ed.

(*Laci megnézi az üzenetet*)

BEA: Ki ez?

(*Csend*)

BEA: Ki ez?!

LACI: Egy lány.

BEA: Honnan ismered?

LACI: Efbé.

BEA: Kurva Facebook.

LACI: Rendes lány. Szerelmes belém. Érdekesnek talál, értékeli a humoromat, a férfiaságomat. Azt hittem, ezt már soha nem fogom érezni.

BEA: (*félre*) Minden puhává válik, a dolgok, az ágy alattam besüpped, a szívem mindjárt megáll...

LACI: Ez életem utolsó nagy lehetősége. Egyébként sok szempontból hasonlít rád.

BEA: Hasonlít rám?

LACI: Ő is csak boldog akar lenni.

BEA: Azt szeretném, ha mindent elmondanál.

LACI: Pár hónapja történt, ugyanolyan nap volt, mint a többi. Reggel lezuhanyoztam, szólt a konyhában a rádió. Fölkeltettek, aztán a lányokat is, késésben voltunk, nem reggeliztünk, csak felhőrpintettük a kávékat. Hat óram volt aznap, a tanári menzán ebédeltem, spenót főtt tojással. Te délután ifjúságvédelmi továbbkép-

zésre mentél, a lakás üres volt és hideg, volt két szabad órám ötig, akkor kellett menni a lányokért. Dolgozatokat akartam javítani, számítógépes alapismeretek, de csak álltam az ablakban, néztem a lebontott ház helyén a kutyasétáltatókat, a Nyugatiból egy kék vonat húzott ki, hallatszott a kerékcsattogás, és akkor hirtelen rájöttem, de így a semmiből, hogy már nem szeretlek. Semmi nem történt, semmi nem változott meg, csak abban a percben, ott, az ablakban állva hirtelen kihunytt bennem az érzés, vége. És ettől úgy megijedtem, hogy le kellett ülnöm az ágyra. Vártam, hátha elmúlik, és arra gondoltam, hogy megjössz a továbbképzésről, meglátalak, és elillan ez az üresség, hogy a jelenléted majd betölti ezt a hiányt, elsöpri ezt a bénító érzést, de nem söpörte el. És persze nem mondtam semmit, megfőztük a vacsorát, és még mindig nem szerettelek. Közben elhoztuk a gyerekeket, te Emesét, én Krisztát, a felszínen minden rendben lévőnek tűnt, működött a családi gépezet, a lányok aranyosan csacsogtak az asztalnál, vacsoráztunk, de én csak téged figyeltelek, hogy észreveszed-e, hogy már órák óta nem szeretlek. Néztelek, ettél, és mintha nem ettél volna, beszéltél, és mintha nem beszéltél volna. Fürdetés és altatás után ittunk egy pohár bort, majd ágyba bújtunk, és te azonnal elaludtál. Feküdtél az ágyban, de nem voltál ott, megsimogattalak, és mintha magamat simogattam volna meg. Aztán én is elaludtam, és álmomban is tudtam, hogy vége, hogy meg vannak számlálva a napjaink, hogy csak idő kérdése, és el foglak hagyni. Pár héttel később megismertem Laurát. Néhány beszélgetés után tudtam, hogy ő az... Furcsa jelek kísérték ezt az egész folyamatot... Például csak most vettem észre, hogy eláll a füled, addig nem tűnt fel.

BEA: Mi van a fülemmel?

LACI: Semmi. Eláll.

BEA: Laci, te normális vagy?

LACI: Mióta őt ismerem, mindegy, hol vagyok, HTML-kódokat tanítok az iskolában, várok a zebránál a Szemere utca sarkán, állok a zuhany alatt, azt érzem, hogy nem fogok meghalni.

BEA: Nem fogsz meghalni?

LACI: Vagy ha igen, nem érdekel.

BEA: És hogy én meghalok, az nem számít?

LACI: De számít. De ha veled vagyok, megcsalom őt.

BEA: Őt család meg velem?

LACI: Igen.

BEA: Nem engem csalsz meg veled, hanem őt velem?

LACI: Mondjuk inkább oda-vissza.

BEA: Ez itt most egy valóságos beszélgetés vagy valami rémálom?

LACI: Nem tudom.

BEA: Az a terved, hogy elvállunk?

(Laci bólint)

BEA: Hogy fogod elmondani a lányoknak?

LACI: Majd te elmondod.

BEA: Fölszedtél egy kurvát, és lekopsz a picsába?

LACI: Jó megfogalmazás.

BEA: *(próbálja lebúzni a gyűrűjét, a nézőknek)* Ekkor sajnos megpróbáltam levenni és hozzávágni a karikagyűrűmet, de nem jött le az ujjamról.

(Birkózik a gyűrűvel, abbahagyja, a közönségnek)

Miközben a nőről beszélt, megjelent az arcán egy teljesen új és ismeretlen kifejezés... Kinyílt az arcán ez a félmosoly, amit sosem láttam azelőtt... Valami belső magabiztosságnak és örömmek a visszfénye... Igen, örült, hogy a szeretőjére gondolhat, hogy róla beszélhet, és nem érdekelte, hogy ez a mosoly leleplezi... Ez a mosoly már nem nekem szólt, hanem annak a nőnek, az ő számára fejlesztette ki, és csak alkalom kellett hozzá, hogy kiviruljon az arcán... Szégyentelenül öltötte magára ezt a mosolyt, sőt, mintha büszke lett volna rá: látod, ez az új arcom, amihez neked már semmi közöd... Csak egy kicsi homlokráncolás jelezte, hogy tud a jelenlétemről, tudja, hogy tanúja vagyok az átváltozásnak, egy kicsit talán aggódik is emiatt, de ebben a pillanatban senki másnak nem mutathatja meg csalása boldog mosolyát, csak nekem, mert most még én állok hozzá a legközelebb... És mikor arról beszélünk, hogy vége, hogy elválunk, még akkor is ott volt az arcán a mosoly emléke, a szája még mindig őrizte féltékenyen... Aztán lassan mégis elkomorodott, megfeszült az arcbőre, kihunyt a tekintete, mert már csak engem látott... Tudtam, hogy mostantól megvetéssel és undorral fogok rá gondolni, ami lealacsonyít és megfoszt az önbecsülésemről, ráadásul egy olyan játszmában, aminek számomra már semmi tétje.

HANG: Bea, László!... Azt javasolom, hogy álljunk meg ennél a drámai pillanatnál, és tartsunk egy kis pihenőt... A magam részéről alaposan fejbe vagyok kólintva, és szerintem ezzel a közönség is így van... Huhh... Erre tényleg nem számítottam, szarva közt a tőgyét... Nem ártana egy kis lélegzethez jutni... Mi lenne, ha egy kis lazítás gyanánt megismerkednénk a kislányokkal?... Tessék!

4. JELENET

(A lányok zavartan ballgatnak, nem tudják, ki kezdje, és egyáltalán mit kell csinálni, egymást bökdösik)

EMESE: Most mi van?

HANG: Mondjátok el szépen, kik vagytok, mutatkozzatok be.

(Csönd)

KRISZTA: *(Emesének)* Mutatkozz már be, hallod?

EMESE: Újházi Emese, tanuló... *(a cicára)* Ó Tifani, a cicám. Vagyis ő volt Tifani a cicám... Aznap mintha előre érezte volna, hogy mi fog történni... Abbahagyta a mosakodást, odajött, megérintette a bokám, és kérdően nézett föl rám. Gondoltam, beteg, elviszem orvoshoz, de ahogy meglátta a cicakosarat, elmenekült.

KRISZTA: Okos macsek.

EMESE: „Szeretnék megsimogatni, gyere szépen, gyere a gazdihoz, doromb, doromb...” Nem tudott ellenállni a kísértésnek... Megfogtam, be akartam tenni a kosárba, de hirtelen megszólalt a telefon, és a hangtól úgy megijedt, hogy kitépte magát a kezemből, felugrott az ablakba, megcsúszott, és... (*hangeffekt*) Bármit megtennék, hogy Tifanit visszakapjam... Hogy újra lássam... Ez már csak a túlvilágon lehetséges, ha van egyáltalán. (*Krisztának*) Na, most te jössz.

KRISZTA: Újházi Kriszta, színészhallgató, Balázs a barátom (*megjelenik Balázs*), elég nyápic és sokat szív, de nekem ezek a cingár pasik jönnek be. (*Balázs mutatja, hogy cingár, de izmos, és eltűnik*) És akkor itt van mellette ez a Dani. (*macsó, szájjában cigi*) Ha egy bulin vagy az utcán odajön, meg se hallgatom. Neten ismertem meg, nem tudtam, hogy néz ki.

LACI: Ez ki?

KRISZTA: A szeretőm.

LACI: Úristen.

BEA: Kriszta!

HANG: Izgalmas esténk lesz.

LACI: Kriszta, ez valami vicc?

BEA: Balázs tud róla?

HANG: Kérem, kérem! Ez most az ő jelenetük, ne szóljanak közbe, ha lehetséges...

Kriszta, hol vagytok most és mit csináltok?

5. JELENET

(*Pláza*)

KRISZTA: A Westendben vagyunk, odakint rekkenő hőség, itt bent kellemes légkondi. (*sétál, nézi a kirakatokat, csöng a telefonja*)

NŐI HANG: Szia, Schlambutz Anita vagyok a LOL FM-től, hogy hívnak?

KRISZTA: Kriszta.

NŐI HANG: Kriszta! Ez itt a LOL FM Szent Iván-napi körkérdése, te vagy a következő szerencsés, akit telefonvégre kapunk, most lehetőség nyílik rá, hogy értékes nyereményért ország-világ előtt elmeséld, hogyan vesztetted el az ártatlanságod!

KRISZTA: Mit vesztettem el?

NŐI HANG: Ha nem vesztetted el, akkor sajnós elestél az értékes nyereménytől, ha csak éjfélig nem pótolod a lemaradást, szóval?

KRISZTA: Hogy vesztettem el az ártatlanságom?

NŐI HANG: Jajaja!

KRISZTA: Hát, izé, pár éve Füreden nyaraltunk, és ott volt ez a srác a strandon meg a kempingben, a Geri... Én tizenhét, ő huszonegy, utolsó éjjel bejött hozzám, és úgy.

LACI: Én ezt nem hallgatom tovább.

BEA: Kriszta, apád rosszul van.

KRISZTA: Anya, én se szóltam bele, mikor ti beszéltetek.

NŐI HANG: Igen, szóval bement hozzád a Geri, és...

KRISZTA: Igen.

NŐI HANG: És mit mondott?

KRISZTA: Semmit. Előtte már kidumáltuk magunkat. Fel se kapcsoltuk a villanyt. Csak annyit mondott, hogy tiamo.

NŐI HANG: Micsoda?

KRISZTA: Tiamo.

NŐI HANG: Tiamo?

KRISZTA: Tiamo. Szeretlek. Tudta, hogy olasz fakultációra járok.

NŐI HANG: És aztán?

KRISZTA: Aztán eltűnt. Másnap elutaztunk. Nem láttam többé.

NŐI HANG: Klassz csaj vagy, Réka!

KRISZTA: Kriszta.

NŐI HANG: Kriszta! Köszönjük! Értesítünk, ha megnyered értékes Szent Iván-napi ajándékunkat! Hallgasd a LOL FM-et – csak neked, csak érted! (*szignál*)

(Kriszta elteszi a telefont, sétál, találkozik Emesével)

EMESE: Szia.

KRISZTA: Szia.

EMESE: Na, milyen az új ruhám?

KRISZTA: Tök jó.

EMESE: Nem ciki?

KRISZTA: Nem. Ezek katicabogarak?

EMESE: Csak ilyen pöttyök. Olyan, mint a katicabogár?

KRISZTA: Milyen jó ez a cipő is, most vetted?

EMESE: Inkább a te stílusod.

KRISZTA: Miért, a te stílusod milyen?

EMESE: Milyen? (*egy nézőre*) Hát, például olyan.

KRISZTA: Az a piros pulcsi? (*a közönségnek*) Emese magányos. Nem jár fiúkkal. Ráadásul ez a Tifani ügy.

EMESE: (*egy nézőre*) Hogy néz az a srác.

KRISZTA: Melyik?

EMESE: Ott, ott, látod? Téged bámul. Biztos külföldi.

KRISZTA: Miért lenne külföldi?

EMESE: Olyan külföldi feje van.

KRISZTA: Szerintem téged néz.

EMESE: Engem? Minek nézne engem?

KRISZTA: Kint vagy a placcon. Hús-hús.

EMESE: Kösz.

KRISZTA: Bocs. Figyu, keressünk már neked valakit.

EMESE: Reménytelen.

KRISZTA: Miért?

EMESE: Nem vagyok érdekes.

KRISZTA: Magad számára érdekes vagy?

EMESE: Magam számára?

KRISZTA: Van saját személyiséged? Na ugye.

EMESE: Van saját személyiségem, de unalmas. Kedves vagyok, kövér, megbízható.

KRISZTA: Nem vagy kövér.

EMESE: Nézd meg, lóg a háj, annyira gáz. Belenézek a tükörbe, és kész.

KRISZTA: Ugyan már, csomó ember imád, mi a baj? Enyhén molett vagy. Teltkarcsú. Maximum. Mint anya.

EMESE: Anya teljesen más alkat. Neki jól áll.

KRISZTA: Szerinted még szexelnek?

EMESE: Micsoda?

KRISZTA: Apa és anya.

LACI: Tessék kérem ezt leállítani.

HANG: Nem tudom leállítani. Ez a valóság. A valóságot nem lehet leállítani.

EMESE: Ne haragudj, de ettől felfordul a gyomrom.

KRISZTA: Miért?

EMESE: Ilyeneken gondolkozol?

KRISZTA: Amúgy teljesen mindegy, hogy szexelnek vagy nem. Évek óta ugyanazt a programot futtatják le, mint két gép. Életem legjobb döntése volt, hogy albrétletbe költöztem.

EMESE: Apa valahogy ilyen egyre mogorvább meg zárkózott.

KRISZTA: Egy rockandroll arc volt, most meg? Anya miatt lett ilyen überpapucs.

LACI: Überpapucs?!

EMESE: Éjjel veszekedtek, anya sírt meg kiabált.

KRISZTA: A nők sírással érik el a céljaikat.

EMESE: Én aztán sírhatnak bárkinek.

KRISZTA: Semmi pasi a láthatáron?

EMESE: Nem nagyon engednek el este sehová.

KRISZTA: Pasizz neten.

EMESE: Erre én is gondoltam.

KRISZTA: A Randivonalat nem ajánlom, de például szereted a néptáncot, ott vagy hetente kétszer, na, bemész a cset pont hun a néptánc szobába, és barátkozol. Csinalunk neked egy dögös profilt. Karcsú lesz, mint a venyige.

EMESE: Venyige?

KRISZTA: Igen.

EMESE: Nem akarok hazudni.

KRISZTA: Ha komolyra fordul a dolog, bevallod, hogy izé. Ha meg emiatt lelép, akkor jobb is.

EMESE: Mit vallok be?

KRISZTA: Hogy nem vagy venyige. Tetszik valaki néptáncon?

EMESE: Pityu.

KRISZTA: Pityu? Az a magas copfos?

EMESE: Nem, kábé akkora, mint én.

(Bejön Pityu, alacsony, félénk)

EMESE: Az a baj, hogy kicsit ilyen visszahúzódó. Meg ahogy öltözködik.

(Pityu el)

KRISZTA: Kicsit furi a Pityu, de nem baj, legközelebb megkérded, fenn van-e a Facebookon vagy a cset pont hun. Megcsináljuk a profilodat. Bejelölöd és hajrá.

EMESE: Még várom, hogy rezonáljunk.

KRISZTA: De amíg a Pityu eldönti, hogy rezonál, nyugodtan nyomulj a neten. Anonim szex.

EMESE: Jaj, ne!

KRISZTA: Mit ne? Csetelgatsz, aztán eldöntöd. Nem kényszer. És nulla rizikó. Beregisztrálunk téged valami jó kis névvel, mondjuk például (*nézi a kirakatoit*) amontillado?

EMESE: Az mi?

KRISZTA: Az a likőr, ott, látod? Amontillado. Tetszik?

6. JELENET

(*Kriszta és Dani*)

DANI: Varga Dániel, kaszkadőr, most épp biztonsági őr a kecskeméti Grundfosnál. Előtte voltam szakács és raktári referens egy speditőr cégnél. Szüleim elváltak, anyámmal tartom a kapcsolatot, apámmal nem, mert apám az egy trágyaféreg. Krisztával jó lenne ez az egész, csak van neki a Balázs. Úgy érzem, kihasznál. Szerinte én egy senki, agyatlan lúzer vagyok. Nincs lelkem, csak testem. De igenis van, és ezt be fogom bizonyítani.

KRISZTA: Bemész a cukrászdába, leülsz, kiválasztod a süteményt, megrendeled, és nyugodtan elfogyasztod. Nem állva. Ciki, de nekem Dani egy talponálló cukrászda. Befalom, annyi.

LACI: Ez borzasztó, ez, ez, ez...

HANG: Kuss legyen már.

KRISZTA: Utána kicsit dumálunk. Most épp dumálunk. Elmesélem, hogy a húgom ki van bukva, mert meghalt a cicája és nincs pasija, de ismerkedni fog a neten, kitálaltunk neki egy nicknevet, amontillado stb., stb. (*öltözik*)

DANI: (*fotózza a telefonjával*) Már mész?

KRISZTA: Ne fotózzál, utálom. (*Dani folytatja a fotózást*) Hallod?!

DANI: (*nézi a fotót*) Hú, ez de kurva jó lett, nézd!

KRISZTA: Na, szia.

DANI: Várjál már egy kicsit.

(*Kriszta megáll*)

DANI: De most így tényleg nem vágod?

KRISZTA: Mit?

DANI: Hogy Dani boy rajtad kattog?

KRISZTA: Micsoda?

DANI: Megy a utcán, és hallgatja a *Baby don't cry*-t?

KRISZTA: Danika, én kedvellek, jó veled, de már elmondtam, hogy nem vagyok beled szerelmes. Ne haragudj...

DANI: A tyúkmellű, kacskakezű, drogos buzik tetszenek?
KRISZTA: Mi van?
DANI: Kire szavaztál, melyik pártra?
KRISZTA: Ez most hogy jön ide?
DANI: Én tudod, kire szavaztam? Figyu: az LMP-re.
KRISZTA: Az LMP-re, nem mondod.
DANI: LMP. Na?
KRISZTA: Mi az, hogy na?
DANI: Mit szólsz?
KRISZTA: Mit szóljak?
DANI: Elhitted?
KRISZTA: Nagyon vicces.
DANI: Szopatsz, visszaszopatlak.
KRISZTA: Na, ez a baj veled.
DANI: Mi a baj velem?
KRISZTA: El vagy telve magaddal.
DANI: Te nem vagy eltelve? Vagy a pasid, ő nincs eltelve? Mitől olyan klassz srác, mondjad már el nekem?
KRISZTA: Úgyse értenéd.
DANI: Nem érteném? Figyelj, én is klassz srác akarok lenni.
KRISZTA: Csináltál valaha valamit nem érdekből vagy számításból, hanem csak úgy? Vezettél át vak nénit a zebrán? Vigasztaltál meg síró kislányt a játszótéren?
DANI: Megvigasztalom. Hány éves?
KRISZTA: Úristen.
DANI: Ha átvezetem a vak nénit, kirúgod a pasidat?
KRISZTA: Hagyjuk.
DANI: Mondd már el, mitől vagytok ti annyira kurva jó fejek?
KRISZTA: Nyugi, majd jön egy lány, akinek éppen te kellesz.
DANI: Nem nézek ki jól?
KRISZTA: Túl jól nézel ki.
DANI: Akkor meg? Elviszlek sós wellnessbe Szalókra.
KRISZTA: Meg akarsz dugni a jakuzziban.
DANI: Az rossz?
KRISZTA: Balázssal járok, és ezen nem akarok változtatni.
DANI: Mitől jobb nálam ez a Balázs, he?
KRISZTA: Na, megyek. Szia. Majd hívlak. *(el)*
DANI: *(a falat öklözi, megnyugszik)* Kurva életbe! Na jó. Akkor támadás.

7. JELENET

Bea, Kriszta a Hősök tere Cafében

BEA: Találkoztam Krisztával a Hősök tere Cafében, és elmondtam neki, hogy az apjának viszonya van.

(Kriszta tátott szájjal, kimeredő szemmel)

KRISZTA: Micsoda?

BEA: Apád becsajozott. Valami Laurával, a neten jöttek össze.

KRISZTA: Jézusom... És hogy derült ki?

BEA: A nő sms-eket küldözget, ilyeneket, hogy „éhes vagyok, etess meg”, meg „kívánlak”.

KRISZTA: Agyam leszakad.

BEA: Facebook.

KRISZTA: Akkor most rajtunk csámcsog a fél Facebook... De volt valami előjele?

BEA: Előjele?

KRISZTA: Ha a férfi odaadó lesz, akkor megcsal, vagy ha egyáltalán nem odaadó, akkor is megcsal, ez a két eset van.

BEA: Vett egy csizmát.

KRISZTA: Egy csizmát?

BEA: Egy cowboycsizmát.

KRISZTA: Aha... (*ezen eltöprengenek*) Akkor most így biztos jól ki vagy bukva, mi?

BEA: Mintha nem is velem történne.

KRISZTA: Ismerem ezt.

BEA: De most tényleg: öreg vagyok? Ronda? Hülye?

KRISZTA: Nem vagy hülye.

BEA: Ez felfoghatatlan, hogy a férjem, a gyermekeim apja, de már mással van. Fekszenek az ágyban, és rólam beszélnek, jól kitárgyalnak, kinevetnek... Én meg altatókkal alszom, reggel olyan vagyok, mint a zombi... Tényleg nem tudom, mit csinálnak.

KRISZTA: Valahol olvastam, ha nem tudod, mit csinálj, ne csinálj semmit.

BEA: Ne csináljak semmit? Huszonkét év után fölszedtem egy kurvát, és el akar hagyni!?

KRISZTA: Általában mindkét fél hibás.

BEA: Mi az, hogy mindkét fél hibás?

KRISZTA: Sok manapság az érzelmi analfabéta.

BEA: Micsoda? Te most tulajdonképpen kinek a pártján állsz?

KRISZTA: Egyiken sem... A tiéden.

BEA: Figyelj, fölszedtem én azt a pirszinges pizzafutárt, fölszedtem vagy nem?

KRISZTA: Kicsodát?

BEA: Legföljebb abban vagyok hibás, hogy hozzámentem ehhez az idiótához, szóba se kellett volna állnom vele!

KRISZTA: De anya, akkor mi meg se születünk.

BEA: Jaj, ne haragudj, kicsikém, azt sem tudom, mit beszélek!

KRISZTA: Ti egyébként hol ismerkedtetek meg apával?

BEA: Füreden, a Köpködősben... Tudod, amit most Nimródnak vagy minek hívnak, ott, a lejtős utcán...

8. JELENET

(*Füred*)

BEA: ...Csak úgy odaült, hogy figyuka, nem ismerjük mi valahonnan egymást, meg hogy ő rockzenész ám...

LACI: Figyuka, nem ismerjük mi valahonnan egymást? Szia, Laci vagyok, rockzenész.

BEA: Kit érdekel, apukám, ki vagy, ülj le, igyál, és hallgass...

(*Beindul a Híradó a kertmoziban*)

LACI: Te kire szavaztál, MDF, mi?

BEA: Közöd?

LACI: A győztesre kell szavazni, az a tuti! Ja, bocs, kiskorúak nem szavazhatnak! (*röhög*)

BEA: Szívta azt a bűdös cigit, nem is tudom, mezítlábas Fecskét vagy mit, egyiket a másik után, és csak nyomta, nyomta a süket dumát...

LACI: Csumelom a burácskádát, kő kóla? (*röhög*)

BEA: Kopjál már le!

LACI: Mi a baj? Pálinka?

BEA: Nem kell.

LACI: Ezt csinálod velem? Rosszalkodjunk!

BEA: Az a pasim ott a pultnál látod? Megcsap, kizöldülsz.

LACI: (*feláll, búcsúzik*) Akkor én lassan...

BEA: Nyugodjál már le, nem is ismerem. (*félre*) Na, itt követtem el a nagy hibát, hagyni kellett volna...

LACI: (*visszaül*) Gyere, csőrözzünk!

BEA: Dehogyan csőrözzünk.

LACI: Ne idegesíts, add a szád.

BEA: Maradjál már nyugton!

LACI: Nem vagyok rád démonikus hatással?

BEA: Hülye vagy?

BEA: Kimenekültem a vécébe, vártam tíz percet, hátha eltűnik. Gondoltam, úgy kisminkelem magam, hogy rám se ismer, de még mindig ott volt.

LACI: Mi volt, kisdolog vagy nagydolog?

BEA: Ezt nem hiszem el!

LACI: Voltál már az Ósbumm-diszkóba?

BEA: Mibe?

LACI: Tagore-sétány... Dj Atom tolja a zajt... Na?

BEA: Viszed innen a kezéd!

LACI: Csak egy kis smár! (*csücsörít*)

BEA: Nem!

LACI: Ilyen vagy? Vigyázz, mert ráfázol!

BEA: Ugyan, mire?

LACI: Sírni fogsz utánam! Zokogni!

BEA: Utánad?
LACI: Kacérkodszt, aztán ezt csinálod? Figyelj, kocsim van... Lesz.
BEA: Nem érdekel.
LACI: Igyunk valamit!
BEA: Nem iszok.
LACI: Gyűjtasz?
BEA: Nem dohányzom, és ne nyúlkálj!... (*félre*) Elkezdődött a film, valami animáció, nem is emlékszem... (*tőpreng*) Talán a... Ja, igen, asszem, a *Vili, a veréb*...
LACI: Másszunk be!
BEA: Dehogymászk.
LACI: Fölemellek, várjál, így!
BEA: Hagyjál már!
LACI: Repülni jó! *Vili, a veréb!*
BEA: Nem!
LACI: Földoblak oda, a kerítésre, te meg fölhúzol!
BEA: Hagyjál már!
LACI: Jó fej vagyok. Elviszlek Bécsbe a Máriahilferre, el fogsz ájulni... Ha nem akarsz mozizni, menjünk ki a mólóra... Veszünk gépfagyit, megnézzük a hattýukat...
BEA: Majd valaki mással.
LACI: Tényleg nem szeretsz?
BEA: Azt se tudom, ki vagy, bazmeg!

9. JELENET

(*Balázs, Dani*)

BALÁZS: (*spanglit teker*) Szikszai Balázstnak hívnak, ájtí, azaz rendszergazda vagyok különböző informatikai és telemarketing cégeknél. Kriszta a barátñom, az Anima színjátstzó körben ismertem meg, mert színészkedek is hobbiból. Szeretem a kanabiszt és a technológiát: hackerkedés, jelszófeltörés, benézek a Nasa-ra, meghallgatom, az úrhajósok mit dumálnak, kifelé jövet eltüntetem a nyomokat, annyi... Nem vagyok nagy partiarc, de nem jövök zavarba, ha egy ozorás karszalagot talállok a csuklómon, és rájövök, hogy három napja ugrálok egy kiégett tarlón.

(*Bejön Dani*)

DANI: Heló.
BALÁZS: Heló... Hát te, ki vagy?
DANI: Én vagyok a meglepetés... Kriszta szeretője vagyok.
BALÁZS: Milyen Kriszta?
DANI: Csajod, hülyegyerek.
BALÁZS: Neki én vagyok a szeretője.
DANI: Te a pasija vagy. Sajnos. Én viszont a szeretője.
BALÁZS: Krisztának?
DANI: Aha.

(Csönd)

BALÁZS: És akkor most mi van?

DANI: Hogyhogy mi van? Én mondjam meg?

BALÁZS: Nem tudom. Mondd meg.

DANI: Nem hiszed? Mutassak róla képet? *(előveszi a mobilját)*

BALÁZS: *(felvillanyozódik)* Az új Nokia? Király, megnézhetem? *(nézegeti, forgatja)*

Jó könnyű. MP3?

DANI: Öt giga.

BALÁZS: Kamera?

DANI: Tíz megapixel.

BALÁZS: Memória?

DANI: Kétezer megabájt.

BALÁZS: Kijelző?

DANI: 240-szer 320 pixel, 65 000 szín.

BALÁZS: Böngésző?

DANI: XHTML.

BALÁZS: Bluetooth, MMS, net?

DANI: Ebben a sorrendben, és hívófél azonosítás képpel.

BALÁZS: Zsírlézer! *(visszaadja)*

DANI: *(kikeres egy képet)* Na, például ez... Ismerős?

BALÁZS: *(nézi)* Hm.

DANI: Vagy ez.

BALÁZS: *(közel hajol)* Ez mi?

DANI: Hogyhogy mi? Nem látsz a szemedtől, vakegér?

BALÁZS: Gördeszkapálya?

DANI: A csajod fenéke, hülyegyerek!

BALÁZS: Micsoda?

DANI: Itt a lába, ez a fenéke.

BALÁZS: Te ismered a Krisztát?

DANI: De még mennyire. Behatóan. Még a duci kishúgát is. Képben vagyok, haver.

BALÁZS: *(újból megnézi a képet)* Ez a Kriszta fenéke? Ki lehet nagyítani?

DANI: Mi van?!

BALÁZS: Nincs rajta nagyító funkció?

DANI: Mit akarsz még ezen kinagyítani? *(próbál nagyítani)* Melyik részt akarod?

BALÁZS: Ott, azt... Aha, igen... igen... Kicsit balra... Úgy... Jó, most jó... *(elmélyülten vizsgálja a képet)* Hét megapixel?

DANI: Tíz.

BALÁZS: Jó szarul nagyít... Átküldöd mms-ben? Az enyémen kinagyítjuk. *(mutatja a mobilját)* 4G.

DANI: Szórakozol velem? Na jó, akkor itt van néhány sms... *(keresi)* Mondjuk ez.

BALÁZS: *(olvassa)* „Akkor ma végre berakod picit?” *(Danira néz)* „Akkor ma végre berakod picit?” Ezt a Kriszta írta?

DANI: Bingó.

BALÁZS: Neked?

DANI: Ki másnak, idióta.

BALÁZS: *(nézi)* Nincs küldő, csak időpont.

DANI: Na jó, ebből elég! *(kiveszi a kezéből a mobilt)* Dugom a csajod, felfogtad? Egy órája még ott volt nálam, a lakásomon!

BALÁZS: Oké, nem kell rögtön kiabálni. *(mélyet szív a spangliba, Danira mered)* Hú, de furán nézel ki! Meggyulladt a hajad. *(meg akarja érinteni)*

DANI: *(ellöki)* Eltöröm a kezed, köcsög!

BALÁZS: Bocs... Bocs... *(elnyomja a csikket, összeszedi magát)* Na... Figyu... Mit is akartam... Ja!... Én nem tudom, miért jöttél ide, de az az igazság, hogy nem is érdekel.

DANI: Nem érdekel?

BALÁZS: Nem.

DANI: Kúrom a csajod hónapok óta, tényleg nem érdekel?

BALÁZS: Nem.

DANI: Milyen ember vagy te?

(Nézik egymást, Balázs hirtelen vihogni kezd)

DANI: Most meg mit röhögsz?

BALÁZS: Ne haragudj, nem rajtad... Tényleg... esküszöm!

(Abbahagyja, próbál komoly arcot vágni, nem sikerül, megint kipukkad belőle, hét-rét görnyedve röhög)

DANI: Ezt nem hiszem el! Megüsselek?

BALÁZS: Ne, kérlek, ne, ne üss meg! *(röhögögörccs)*

DANI: *(a nézőknek)* Tessék, hölgyeim és uraim, ideállok mellé. *(odaáll a vibogó Balázs mellé, rámutat)* Ezt szereti... ezt *(magára mutat)* nem szereti. Normális? De most tényleg! *(megböki, Balázs megint vihogni kezd)* Ó: jó fej... én: rossz fej vagyok. Én: rossz, ő: jó... Valamit én itt kurvára nem értek!

BALÁZS: *(röhög)* Igen, te sajnos rossz fej vagy... Én meg jó fej vagyok! *(vinnyogva nevet)*

DANI: *(felvesz egy meglekert spanglit az asztalról)* Szívod ezt a szart?

BALÁZS: Tedd el, még jól jöhet! *(röhög)*

(Dani undorral megszagolja a jointot, távozik, Balázs lefotózza a telefonjával)

10. JELENET

(Bea és Laci, Hősök Tere Café)

BEA: Látom, jókedved van.

LACI: Túlzás.

BEA: Krisztának kedden lesz a névnapja, legyél szíves nem elfelejteni.

LACI: Miért felejténém el?

BEA: Mert a csajod kiveri a balhét.
 LACI: Mi van?
 BEA: Nyilván féltékeny.
 LACI: Honnan veszed?
 BEA: Az ilyen mind az.
 LACI: És ha így lenne, szerinted hagynám?
 BEA: Tudod mi vagy te Laci? Egy érzelmi analfabéta. A lányod mondta, nem én. Kriszta, a kis kedvenced. Én csak idézem.
 LACI: Próbálsz ellenem hangolni?
 BEA: Én? Miért hangolnám ellened? Egyszerűen ez a véleménye. Érzelmi analfabéta vagy.
 LACI: Nem próbálunk meg normálisan beszélni?
 BEA: Dehogynem. (*elõvesz egy papírt*) Itt a lista a közösen szerzett vagyontárgyakról, nézd meg, nem akarlak-e becsapni.
 LACI: Ez valami félreértés.
 BEA: Mi?
 LACI: A torcellói maszk.
 BEA: Mi van vele?
 LACI: Azt én vettem Velencében.
 BEA: Az én pénzemből. Többet kerestem, mint te. Mivel nem lehet kettévágni, az enyém.
 LACI: (*nézi a papírt*) Viszont enyém a masszázsvöv?
 BEA: Igen.
 LACI: Az a narancsbőr elleni izé?
 BEA: (*bastánc-mozdulat*) Nekem már nincs rá szükségem.
 LACI: Nem vitatkozom, bár nem értem, miért akarod a torcellói maszkot lenyúlni.
 BEA: Sok mindent nem értesz te.

(*Csönd, Bea hirtelen sírva fakad, Laci próbálja vigasztalni*)

BEA: Laci, miért történik ez velünk?
 LACI: Nem tudom. Valahogy így alakultak a dolgok.
 BEA: Olyan jó éveink voltak. Olyan boldogok voltunk. Emlékszel a lepedőhajtogatásokra?
 LACI: Emlékszem.
 BEA: A nyaralásokra... Azok a balatoni esték... Utolsó nap elvittük a lányokat vasorázni.

11. JELENET

Füred, 1999, California Wine House (ex-Hatlépcsős). Bea, Laci, Kriszta (7 éves), Emese (2 éves). Emese a jelenet során végig gügyög, malackodik a maradék étellel, próbál a székből kimászni, leesik, felmászik az asztalra, törmelékszavakkal kommentálja a beszélgetést stb. A szomszédos moziban a Mátrix (1.) megy...

BEA: *(Emesének)* Egyél szépen Mesike, még ezt a falatot...

(Emese kiköpi az ételt)

KRISZTA: Fúj!

BEA: Anyuci kedvéért, na... még ezt a falatkát, úgy, szépen... Csupa csont-bőr maradsz, ha nem eszel, tudod... *(próbálja etetni, letörli Emese arcát, az nyöszörögve ellenkezik)*

LACI: Mi is volt régen ennek a helynek a neve? Hatlépcsős?

BEA: *(olvassa)* „California Wine House”, így sokkal előkelőbb.

LACI: Eurokomfort. Jön a külföldi, elolvassa, bejön, elkölti a pénzét, gazdagszik az ország... *(fölemeli a poharát)* Egészség.

(Koccintanak, isznak)

KRISZTA: Papa, mit isztok?

LACI: Fröccsöt.

KRISZTA: Finom?

LACI: Nem nagyon.

KRISZTA: Miért nem?

LACI: Olcsó asztali bor.

KRISZTA: Miért isztok olcsó bort?

BEA: Hogy holnap a strandon tudjunk venni neked hekket meg vattacukrot.

KRISZTA: Nincs sok pénzetek?

BEA: Nincs.

KRISZTA: Kinek van sok pénze?

LACI: Az olajszőkítő bácsiknak. Egyél szépen.

KRISZTA: Kik azok az olajszőkítő bácsik?

LACI: Bűnözők.

KRISZTA: Én is olajszőkítő bácsi akarok lenni.

BEA: De most majd letörik a szarvukat.

KRISZTA: Ki töri le?

BEA: Az új kormány.

LACI: Szinte látom, hogy Torgyán Józsi bá töri le a maffiózók szarvát, egyiket a másik után.

BEA: Inkább, mint a Horn Gyula.

KRISZTA: Apa, ne politizáljatok, olyan unalmas!

LACI: *(Beától)* Gyűjtasz?

(Rágyújtanak)

BEA: *(kiszólva a jelenetből)* Piros Multit szívtunk?

LACI: Jutalmat kaptál az évszárón... Egész nyáron dőzsöltünk... *(élvezettel pöfökelnek)*

(A lányok közben kukucskálnak, hogy mi megy a moziban)

KRISZTA: Menjünk moziba!

BEA: Mi megy?

LACI: A *Mátrix*.

KRISZTA: Az *Asterix*? Nézzük meg!

LACI: Kislányom, ez nem neked való film.

BEA: Úristen, a Keanu Reeves... Kriszta, ne nézz oda!... Nem hallod? Egyed azt a peracet.

KRISZTA: Én is nézni akarom a Keanu Reevest!

LACI: Ez egy felnőtteknek szóló tudományos fantasztikus film.

KRISZTA: Az mi?

LACI: A jövőben játszódik.

KRISZTA: De hát nincs is jövő.

LACI: Ezt hogy érted?

KRISZTA: A mama mondta, hogy a magyarok elfogynak.

LACI: Dehogyan fogynak.

BEA: Én ilyet nem mondtam.

KRISZTA: De mondtad.

BEA: Én azt mondtam, hogy kiszámították, hogy ha ilyen ütemben fogyunk, háromezer körül egyetlen magyar marad a világon... Egyébként akkor már oszt-rákból is csak három lesz és lesz még öt román, és slussz.

KRISZTA: Karcsi szerint most év végén lesz a világvége.

LACI: Mi?

KRISZTA: Jön a Vájtuké, és mindenki meghal.

BEA: Mi jön?

KRISZTA: A Vájtuké.

LACI: Ki az a Karcsi?

BEA: A padszomszédja... Mit mondott a Karcsi?

KRISZTA: A számítógépek nem értik a 2000-es évet, és minden összeomlik. Vájtuké.

EMESE: Bepisziltem.

(Bea átpelelkázza Emesét)

LACI: Ez az egész Vájtuké egy marhaság. Nem kell mindig mindent elhinni.

KRISZTA: Nem lesz Vájtuké?

LACI: Nem lesz.

BEA: Nem kell mindig a buta fiúkra hallgatni. Igyad azt a finom szörpöt.

KRISZTA: Nem vagyok szomjas. Felmászhatok a falra?

BEA: Dehogyan mászol.

EMESE: Én isz, én isz!

LACI: Mindjárt megyünk vissza a kempingbe.

(Emese hisztizni kezd)

(Most jön a filmben a „final fight” Neo és Smith ügynök közt)

KRISZTA: Fú, odanézz...

(Széjtátva nézik, a gyerekek felmásznak a falra stb.)

BEA: (révületben) Keanu...

LACI: (gúnyosan utánozza) Keanu, Keanu...

BEA: (felriad) Na, mehetünk! Kislányok! Gyertek le onnan, de azonnal!

(folytatjuk)

